

ANDRÉ
ACIMAN

Strigă-mă
pe numele tău

Traducere din limba engleză
de Cristian Ionescu

POLIROM
2020

André Aciman, *Call Me by Your Name*

Copyright © 2007 by André Aciman
All rights reserved

© 2019, 2020 by Editura POLIROM, pentru traducerea în
limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea
integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și
sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea
în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică,
inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea
permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu
posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau
gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără per-
misiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o
încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intellec-
tuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate
cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Entertainment Pictures/Northfoto

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

ACIMAN, ANDRÉ

Strigă-mă pe numele tău / André Aciman; trad. din lb.
engleză de Cristian Ionescu. – Iași: Polirom, 2020

ISBN: 978-973-46-8217-1

I. Ionescu, Cristian (trad.)

821.111

Printed in ROMANIA

Cuprins

PARTEA I: Dacă nu altă dată, atunci când?	5
PARTEA A II-A: Dâmbul lui Monet	85
PARTEA A III-A: Sindromul San Clemente	215
PARTEA A IV-A: Locuri fantomă	267

După un sfert de oră căzusem deja pradă unor emoții contradictorii egale ca forță: regretul că îi trimisesem mesajul și regretul că nu adăugasem nici un strop de ironie în el.

La micul dejun, unde a apărut în sfârșit după ce și-a făcut alergarea, tot ce a întrebat, fără să ridice capul, a fost dacă m-am distrat bine aseară, subînțelesul fiind că mă dusesem la culcare foarte târziu.

— *Insomma*, aşa și aşa, am zis, încercând să dau un răspuns cât mai vag, ceea ce era felul meu de a sugera că vreau să scurtez un raport care altfel ar fi fost prea stufoș.

— Atunci înseamnă că ești obosit, a venit și contribuția ironică a tatei la conversație. Sau ai jucat și tu pocher?

— Nu joc pocher.

Tata și Oliver și-au aruncat niște priviri pline de înțeles. După aceea au început să discute despre sarcinile zilei. Si l-am pierdut. Încă o zi de tortură.

Când m-am întors la etaj ca să-mi iau cărțile, am văzut bucătica de foaie dictando împăturită pe biroul meu. Pesemne că intrase în camera mea pe ușa de la balcon și o pusese într-un loc unde știa că o s-o văd. Dacă o citeam pe loc, îmi stricam restul zilei. Pe de altă parte, dacă amânăm să o citesc, toată ziua ar fi devenit lipsită de sens și n-aș mai fi fost capabil să mă gândesc la nimic altceva. Cel mai probabil, îmi azvârlea biletelul înapoi fără să adauge nimic la el, vrând să zică: *Am găsit asta pe jos. Probabil îți aparține. Pe altă dată!* Sau poate că voia să spună ceva mult mai grosolan: *Lipsă răspuns.*

Maturizează-te. Ne vedem la miezul noptii.

Asta scrisese el sub rândurile mele.

Îl adusese înainte de micul dejun.

Am realizat asta cu o întârziere de câteva minute, dar gestul lui m-a umplut instantaneu de dorință și spaimă. Voiam ceva – acum, când mi se oferea ceva? Și chiar mi se oferea cu adevărat ceva? Și dacă voi am, și dacă nu voi am, cum o să supraviețuiesc până la miezul noptii? Era abia zece dimineață, mai erau încă paisprezece ore... Ultima oară când am așteptat atât de mult ceva a fost carnetul de note. Sau în sâmbăta aia de acum doi ani, când o fată mi-a promis că ne întâlnim la film și nu eram sigur că nu uitase. O jumătate de zi în care să-mi contemplu toată viața, încremenit în loc. Cât detestam să aștept și să depind de toanele altora!

Ar trebui să-i răspund la mesaj?

Nu poti să răspunzi la un răspuns!

Cât despre bilet, era scris pe un ton intenționat lejer sau era menit să arate ca o răzgândire mâzgălită în grabă, la câteva minute după jogging și cu câteva secunde înainte de micul dejun? Nu mi-a scăpat mica împunsătură la adresa sentimentalismului meu de operetă, urmată de un încrezător „ne vedem la miezul noptii“, cum ar veni, hai să simplificăm treaba. Prevesteau ceva bun? Care dintre cele două părți o să iasă victorioasă, plesneala ironică ori sprintarul „hai să ne vedem diseară și-om vedea ce ieșe“? Urma să vorbim – să vorbim și-atât? Era un ordin sau consimțământul că o să ne vedem la ora specificată în toate romanele și piesele de teatru? Și unde urma să ne vedem la miezul noptii? O să găsească un moment în timpul zilei în care să-mi spună? Sau, știind că alaltăieri mă zvârcolisem toată

noaptea și că firul de siguranță care separa părțile noastre de balcon era în întregime artificial, a presupus că unul dintre noi va traversa invizibila linie Maginot, de parcă era cel mai simplu lucru din lume?

Și ce impact avea asta asupra plimbării noastre matinale cu bicicletele, care devenise aproape un ritual? „Miezul nopții“ suprima plimbarea de dimineată? Sau o să continuăm la fel ca înainte, ca și cum nu se schimbase nimic, în afară de faptul că acum aşteptam amândoi cu nerăbdare „miezul nopții“? Când o să mă întâlnesc cu el față în față, să-i zâmbesc larg și plin de înțelesuri sau să-i arunc o privire rece, sticloasă, discretă, în stil american?

Și totuși, printre multele lucruri pe care voi am să i le arăt când în sfârșit aveau să ni se încrucișeze drumurile se număra și recunoștința. Poți să manifesti recunoștință și fără să fii considerat băgăcios și lipsit de tact. Sau recunoștința, oricât de cumpătată, conține întotdeauna și acea lingură în plus de melasă care-i dă oricărei pasiuni mediteraneene inevitabilul caracter histrionic și sentimental până la dulcegărie? Nu poți să lași lucrurile să curgă de la sine, nu poți să cânti în surdină, trebuie să exclami, să proclami, să declami.

Dacă nu spun nimic, o să creadă că regret că i-am scris.

Orice aș spune, o să fie nelalocul lui.

Atunci ce să fac?

Să aştept.

Asta o știam de la bun început. O să aştept și atât. O să lucrez toată dimineata. O să înnot. După-amiază poate o să joc tenis. Mă întâlnesc cu Marzia. Mă întorc la miezul nopții. Nu, la

unsprezece și jumătate. Să mă spăl? Să nu mă spăl? Ah, să trec de la un corp la altul.

Nu asta aveam impresia că face și el? Trecea de la unul la altul.

Apoi o panică teribilă a pus stăpânire pe mine. Oare miezul nopții însemna o discuție, o limpezire a lucrurilor între noi – cum ar veni, învioarează-te, înveselește-te, maturizează-te!

Dar atunci de ce să aștepte până la miezul nopții? Cine alege vreodată miezul nopții pentru o astfel de convorbire?

Sau miezul nopții urma să fie *miezul nopții*? Cu ce te îmbraci la miezul nopții?

Ziua a decurs așa cum m-am temut. Imediat după micul dejun, Oliver a găsit o cale de a pleca fără să-mi spună și nu s-a mai întors până la prânz. S-a așezat la locul lui obișnuit, în vecinătatea mea. Am încercat de câteva ori să fac șuetă, dar mi-am dat seama că era una dintre zilele în care nu ne vorbeam și încercam amândoi să arătăm foarte clar că nu doar ne prefacem că tăcem.

După masă m-am dus să trag un pui de somn. L-am auzit urcând după mine la etaj și închizând ușa.

Mai târziu am sunat-o pe Marzia. Ne-am întâlnit la terenul de tenis. Spre norocul nostru, nu mai era nimeni acolo, așa că a fost liniște și am jucat ore în sir sub soarele arzător, ceea ce ne plăcea amândurora. Din când în când ne mai așezam la umbră pe banca tocită și ascultam greierii. Mafalda ne-a adus sucuri, după care ne-a avertizat că e prea bătrână pentru așa ceva, așa că data viitoare să ne luăm singuri ce ne trebuie.

— Dar nu te-am rugat să ne aduci nimic, am protestat eu.

— Atunci nu trebuia să beti.

Punct ochit, punct lovit — și a plecat târ-șâindu-și picioarele.

Vimini, căreia îi plăcea să se uite la oameni cum joacă, nu a venit în ziua aceea. Aproape sigur era plecată cu Oliver la locul ei preferat.

Preferam vremea de august. În ultimele săptămâni de vară orașul era mai liniștit decât de obicei. Toată lumea era dusă de acum în *le vacanze* și turiștii ocazionali dispăreau îndeobște până pe la șapte seara. Cel mai mult îmi plăceau după-amiezile: aroma de rozmarin, căldura intensă, păsările, cicadele, legănatul frunzelor de palmier, liniștea care se așternea ca un șal ușor de bumbac peste o zi îngrozitor de însorită, toate astea potențate de coborâșul până la țărm și de drumul înapoi pe scări, pentru duș. Îmi plăcea să mă uit în sus de pe terenul de tenis înspre casa noastră și să văd balcoanele goale tolănite la soare, știind că din oricare din ele puteai să admiră marea nemărginită. Acolo e balconul meu, lumea mea. De unde stăteam acum, puteam să privesc în jur și să spun, Aici e terenul nostru de tenis, dincolo, grădina noastră, livada, șopronul, acolo, casa și, dedesubt, pontonul nostru — toți oamenii și toate lucrurile la care țin sunt aici. Familia mea, instrumentele mele, cărtile mele, Mafalda, Marzia, Oliver.

În după-amiază aceea, cu o mână așezată pe coapsele și genunchii Marziei, mi-am dat seama că sunt, ca să-l citez pe Oliver, una dintre cele mai norocoase ființe de pe Pământ.

Nu aveai de unde să știi cât vor dura toate astea, aşa cum n-avea nici un sens să încerc să anticipatez ce întorsătură va lua ziua – sau noaptea. Resimteam fiecare minut de parcă era prins și tensionat în copci. Totul putea plesni într-o clipită.

Dar stând aici, știam și că trăiesc fericirea domoală a celor care sunt prea superstițioși ca să susțină că o să primească tot ce au visat vreodată și sunt prea recunoscători ca să nu știe că o atare senzație le poate fi lesne răpită.

După tenis, înainte de a coborî la plajă, am dus-o pe Marzia la etaj prin balconul de la dormitorul meu. După-amiaza nu trecea nimeni pe-acolo. Am tras jaluzelele de lemn, dar am lăsat ferestrele deschise, aşa că lumina stinsă a după-amiezii desena linii pe pat, pe perete, pe Marzia. Am făcut dragoste într-o liniște absolută, fără să închidem nici unul ochii.

O parte din mine speră că o să ne izbim de perete sau că ea n-o să poate să-și înăbușe un tipăt și că toate astea s-ar putea să-l vestescă pe Oliver cu privire la ce se întâmplă de cealaltă parte a zidului. Mi-l imaginam moțăind, apoi auzind arcurile de la patul meu și supărându-se.

În drum spre golful de sub noi, am fost din nou încântat să simt că nu-mi păsa dacă află despre noi, aşa cum nu-mi păsa nici dacă mai apare sau nu la noapte. Nu îmi păsa nici de el, nici de umerii lui, nici de partea albă a brațelor lui. Tălpile, podul palmei, partea ascunsă de soare a trupului lui – nu-mi păsa. Preferam să petrec noaptea cu ea decât să-l aștept treaz și să-l ascult declamându-mi predici